

Arrest

nr. 198 262 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2017 hoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening)

Op 11 juli 2017 vroeg de gemachtigde de overname aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet beantwoord binnen de termijn bepaald in artikel 22 van de Dublin III-verordening waardoor Italië in principe verantwoordelijk werd op grond van artikel 22, 7 van de Dublin III-verordening.

Op 12 september 2017 bracht de gemachtigde Italië op de hoogte van het stilzwijgend akkoord (tacit agreement).

Op 26 september 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.

voornaam : O. M. E.

geboortedatum : [...]1995

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Soedan

Alias: O., F., geboren op [...]1994, Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Soedan en van [...] afkomst verklaart te zijn, werd op 05.06.2017 door Belgische politie geïntercepteerd als illegaal verblijven op het Belgische grondgebied. Vervolgens werd er op 06.06.2017 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) afgeleverd. Daarna werd betrokkene op 08.06.2017 door onze diensten geregistreerd waarna hij op 13.06.2017 asiel vroeg in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 20.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 14.02.2017 vertrokken te zijn vanuit Omdurman (Soedan) en stelde hij eerst per auto naar Al-Fashir (Soedan) te zijn gereisd waar hij 1 dag verbleef. Vervolgens reisde per auto verder door naar 'Altina' (Soedan) waar hij ongeveer 15 dagen verbleef alvorens per auto verder door te reizen naar de Soedanese woestijn waar hij ongeveer 1 week verbleef. Vervolgens reisde betrokken per auto verder door naar Libië waar hij ongeveer 2 dagen te 'Om Elaraneb' (Libië) en ongeveer 3 maanden te Az Zawiyah (Libië) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto en boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar bevestigde vervolgens, na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden door de Italiaanse politie. Betrokkene verklaarde in Italië 3 dagen in het station te Napels (IT) te hebben verbleven alsook 1 dag te Milaan (IT) en ongeveer 10 dagen te Ventimiglia (IT). Vervolgens reisde betrokkene per trein en te voet verder door naar Frankrijk waar hij ongeveer 2 nachten te Parijs (FR) verbleef alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 03.06.2017 in België gearriveerd te zijn en betrokkene vroeg op 13.06.2017 asiel in België.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België asiel te vragen omdat hij in Frankrijk van andere Soedanezen hoorde dat België de mensenrechten respecteert. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij ervoor koos om naar België te gaan en hij vroeg zich dan ook af

waarom hij dan naar een ander land zou moeten gaan. Daarnaast stelde hij ook dat het zou kunnen dat Italië hem niet kan helpen om de nodige bescherming te bieden en verklaarde betrokkene dat de politie hem vertelde dat zijn vingerafdrukken niet geregistreerd zouden worden)

Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. alsook dat hij onderdak en eten zou krijgen maar dat hij enkel een appel, kleding en schoenen kreeg en geen slaappleats. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Op 11.07.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) vanaf d.d. 12.09.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 12.09.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij in Frankrijk van andere Soedanezen hoorde dat hij naar België moest gaan. Daarnaast benadrukte betrokkene ook dat hij ervoor koos om naar België te komen. We merken desbetreffend op dat deze specifieke verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van

de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de specifieke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. (6) Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene onder meer dat hij het zou kunnen dat Italië hem niet kan helpen en hem niet de nodige bescherming zal kunnen geven. Desbetreffend benadrukken we dat betrokkene in deze verklaring zelf vertrekt vanuit een hypothetische situatie en geen concrete elementen of verklaringen ter staving aanhaalt hieromtrent. Verder benadrukken we ook dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Deze overname impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen, en specifieke betreffende Dublinterugkeerders, op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDArapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Betrokkene verklaarde verder ook dat de Italiaanse politie hem vertelde dat zijn vingerafdrukken niet geregistreerd zouden worden. Hierbij wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Verder wensen we in dit verband ook te verwijzen naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Op basis van dit artikel kan er van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport over Italië betreffende deze informatievoorziening dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan

informatievoorziening aan asielzoekers in Italië. Zo worden de politieke instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc. (p. 85). Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat betrokkene in Italië niet voldoende of verkeerdelijk geïnformeerd werd door de Italiaanse politie en dat hij op basis hiervan een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er in Italië ook verscheidene NGO's actief die voorzien in deze informatievoorziening, net zoals het UNHCR en zal betrokkene ook in de opvangcentra voldoende mogelijkheden tot informatievoorziening hebben (p. 85). Verder wensen we ook te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de vingerafdrucken van betrokkene niet omwille van een asielaanvraag maar omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werden in Italië. In dit verband verwijzen we ook naar de verklaringen van betrokkene dat hij stelde in Italië geen eten of onderdak te hebben verkregen. Zo toont de reisroute van betrokkene aan dat hij te Napels (IT) en Ventimiglia (IT) niet in een opvangcentrum maar op straat verbleef. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen".

(Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. We verwijzen verder ook naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde van andere Soedanezen in Frankrijk gehoord te hebben dat België de mensenrechten respecteert. We wensen in dit verband te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Italië daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en dat een overdracht van betrokkene naar Italië een schending zou impliceren van het non-refoulement beginsel. Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde last te hebben gehad van koortsaanvallen in Soedan maar dat dit ondertussen gedaan is. Daarnaast stelde betrokkene tevens ook geen medicatie te nemen en bracht hij desbetreffend, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aan. We merken dan ook op dat er in het administratief dossier van betrokkene dan ook geen elementen of concrete aanwijzingen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1995 geboren alleenstaande man. We merken hierbij ook nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde last te hebben gehad van koortsaanvallen dat hij tevens ook stelde geen medicatie te nemen en dat er tot op heden in het dossier van betrokkene geen attesten of

andere elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Daarnaast wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. (6) Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome- Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Echter meldt het rapport ook dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Een andere recente bron betreffende de opvangvoorzieningen in Italië is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn

echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Indien verder verwezen zou worden naar de behandeling in de zogenaamde "hotspots" in Italië, wensen we te verwijzen naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU(1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. (6) Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten en die ook worden aangebracht door de advocaat van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat

de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker, omwille van het feit dat de vingerafdrukken van de verzoeker op datum van 29/05/2017 werden geregistreerd in Italië vanwege illegale binnenkomst, waardoor Italië, overeenkomstig de Dublin III-Verordening verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker. 6.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Italië.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

De beslissing stelt als volgt:

“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomen uit de Conventie Van Genève en het EVRM nakomen. ... Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de ander lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 433/2003. Het hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaten onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorziening voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.”

Verder leest de beslissing dat: “We wensen in dit verband te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- 7. refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Italië daarbij ook de mensenrechten respecteert”

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Italië, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Italië.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt dit immers ook zelf aan door volgende stellingen:

“Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport over Italië betreffende deze informatievoorziening dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent”

“We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake”

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt deze opmerkingen wel aan, doch doet deze eenzijdig en zonder enige motivatie af als onterecht.

Ook uit andere objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

- 4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2. De opvang-situatie in Italië faalt.

- 4.2.1. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier mee niet akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Italië dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en het risico om teruggestuurd te worden naar Soedan reëel is.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Italië verre van optimaal is.

- 4.2.2. Uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.'

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffingen.'

De weinig beschikbare plaatsen zijn absoluut niet voldoende uitgerust om de vreemdelingen op te vangen.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent zelfs in de bestreden beslissing dat Italië faalt.

"Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport over Italië betreffende deze informatievoorziening dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent"

"We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake"

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

- 4.2.3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in diverse arresten vast dat uit diverse verslagen effectief blijkt dat ondanks diverse maatregelen, het geenszins gegarandeerd is dat een kandidaat-vluchteling in Italië door de Italiaanse autoriteiten opgevangen zal worden of dat hij tijdens de behandeling van zijn asielprocedure niet in extreme omstandigheden zal verblijven gezien de maximale opvangcapaciteit in Italië regelmatig overschreden wordt.

Zie bv. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, CCE, 144 188, april 2015

: « Il ressort des rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S. ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énervier ce constat. »

- 4.2.4. De beslissing focust zich voornamelijk op de 'een grote vastberadenheid' in het asielbeleid in Italië, dat zou kunnen waargenomen worden door de aanwezigheid van ngo's en evoluerende beleid rond opvangplaatsen voor asielzoekers. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt dat deze hoewel deze rapporten een aantal punten van vooruitgang melden, ze over de gehele lijn het asielbeleid fel bekritiseren en indien verzoeker zou teruggestuurd worden, er nog steeds een groot risico op schending van het artikel 3 EVRM voorhanden is.

o 4.2.4.1. Zoals reeds aangehaald verwijst de beslissing naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de 'Dublin-verordening' aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië. 10. Verder in de beslissing staat evenwel te lezen dat in datzelfde AIDA-rapport er wordt opgemerkt dat wat betreft de informatievoorziening in Italië er toch enkele praktische moeilijkheden zijn.

o 4.2.4.2. Verder baseert de beslissing zich op een rapport aan van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien").

Daarbij dient er te worden opgemerkt dat er in het rapport verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielpcedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat evenwel verder door eenzijdig te stellen dat zij van oordeel is dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal.

Dit lijkt evenwel zeer tegenstrijdig.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de passages uit het rapport die haar opportuun en dienstig lijken en weigert daarbij opmerkingen of inbreuken door Italië begaan te erkennen.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

- 4.2.5.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers.

De 'grote vastberadenheid' in het Italiaans asielbeleid maken geen garanties uit voor de verzoeker op een menswaardige behandeling in Italië.

Er is geen enkel garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Italië, wel in tegendeel.

4.3.

Italië heeft niet geantwoord ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Aangezien de Italiaanse autoriteiten niet expliciet antwoordden, is er ook geen zekerheid dat de verzoeker daadwerkelijk opgevangen zou worden bij overname door Italië. 11. Meer nog, verzoekers situatie was schrijnend. Hij werd niet adequaat opgevangen en moest op straat of in een station slapen.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat er geen garanties zijn in het specifieke dossier van de verzoeker.

Het wordt in de bestreden beslissing zelfs toegegeven dat er geen individuele garantie is.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Italië verre van optimaal is.

Nu Italië de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Italië. 4.5.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat

een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het licht van de formele motiveringsplicht meent verzoeker dat de gemachtigde niet alle gekende feitelijkeheden in overweging heeft genomen. Verzoeker citeert de theoretische uiteenzetting in de bestreden beslissing die wijst op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011 waarin wordt gewezen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat de basis vormt van de Dublin III-verordening, maar waarbij uitgebreid wordt toegelicht dat dit beginsel enkel een weerlegbaar vermoeden betreft. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de beslissing omdat de gemachtigde op de hoogte zou moeten zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Italië waardoor verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen oplopen. De gemachtigde zou de problemen inzake informatievoorziening en opvang wel aanhalen, maar deze eenzijdig en zonder enige motivering als onterecht afdoen.

De Raad meent dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van tekortkomingen in het asiel- en opvangbeleid. Alleen is de gemachtigde er niet van overtuigd dat deze tekortkomingen een dergelijk niveau bereiken dat er voor verzoeker een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, die een gelijkaardige draagwijdte hebben. Zowel wat betreft de asielprocedure, als wat betreft het recht op informatie en de opvangmogelijkheden heeft de gemachtigde zeer uitgebreid gemotiveerd en kan verzoeker in geen geval gevolgd worden dat de gemachtigde “zonder enige motivering” deze problemen heeft afgedaan als onterecht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen. De Raad acht hierdoor voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker is het echter oneens met de waardering van de rapporten die de gemachtigde heeft gemaakt en dus past zijn kritiek binnen het kader van de materiële motiveringsplicht waarbij de Raad enkel kan vernietigen als een kennelijk onredelijke beoordeling of een onjuiste feitenvaststelling blijkt.

In het tweede onderdeel van zijn middel focust verzoeker op de opvangsituatie in Italië. Hij is van oordeel dat hij bij overdracht aan Italië dreigt blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat de opvangsituatie, in tegenstelling tot wat de gemachtigde zou voorhouden, ondermaats is. Tegelijk acht hij het risico om naar Soedan teruggestuurd te worden reëel. Verzoeker pikt verder de passages uit de bestreden beslissing die wijzen op praktische moeilijkheden bij de informatievoorziening en bij de opvang. Ter ondersteuning van zijn standpunt verwijst hij naar een arrest van de Raad van april 2015. De bestreden beslissing zou zich hoofdzakelijk focussen op een grote vastberadenheid in het asielbeleid in Italië, door de aanwezigheid van NGO's en een evoluerend beleid rond de opvangplaatsen. Verzoeker wijst er echter op dat die rapporten ondanks enkele punten van vooruitgang wel degelijk het asielbeleid fel bekritisseren en er wel degelijk nog een groot risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van zijn overdracht.

Vooreerst merkt de Raad op dat het weinig zinvol is te verwijzen naar een oud arrest van de Raad van 2015. Niet enkel hebben arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde, bijkomend evolueert de situatie in Italië snel, zodat de bronnen waarmee de Raad heeft rekening gehouden voor het arrest van 2015 in geen geval gelijk zijn aan de bronnen die nu voorliggen. Zoals verzoeker zelf aanstipt, hebben zich immers verschillende verbeteringen voorgedaan. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde op het SFH-rapport van augustus 2016 waarin gewag wordt gemaakt van een stijging de laatste jaren van 5000 plaatsen tot 120.000 opvangplaatsen. Dit is een concrete verbetering die verdergaat dan enkel een verwijzing naar de vastberadenheid in het asielbeleid en een aanwezigheid van NGO's bij aankomst in de luchthavens. Verzoeker geeft correct aan dat de aangehaalde rapporten kritisch zijn, maar de gemachtigde gaat hier niet aan voorbij. Hij erkent de pijnpunten maar nuanceert met het concreet gegeven dat verzoeker nooit een beschermingsverzoek in Italië indiende. Dit is een belangrijk gegeven nu het AIDA-rapport van december 2016, waarop de gemachtigde zich steunt, uitdrukkelijk stelt dat indien de vreemdeling in Italië nog geen asielaanvraag indiende gedurende het initiële verblijf in Italië alvorens verder te reizen naar een ander Unieland, deze persoon een beschermingsverzoek kan indienen in de reguliere procedure. Een vrees om zonder degelijk onderzoek naar Soedan teruggestuurd te worden, kan in het geval van verzoeker niet aangenomen worden. De categorie van personen die wel al een beschermingsverzoek indienden, kunnen volgens dit AIDA-rapport meer moeilijkheden hebben met het opnieuw verkrijgen van toegang tot de asielprocedure en opvang. Verzoeker is ook op de hoogte van dit motief, want verwijst er uitdrukkelijk naar in zijn verzoekschrift.

Verzoeker vervolgt door te wijzen op praktische moeilijkheden in de informatievoorziening en op het SFH-rapport waarin meermaals wordt geopperd dat wat de opvang betreft, Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen. Daaruit vloeit volgens verzoeker, zich steunend op artikel 3, § 2, tweede lid van de Dublin III-verordening, voort dat er zich systeemfouten voordoen die leiden tot de verantwoordelijkheid van België. De gemachtigde zou echter eenzijdig stellen dat die conclusie niet verantwoord is en enkel rekening houden met de passages die voor een dergelijke conclusie dienstig zijn. Daarom zou de bestreden beslissing ongeloofwaardig zijn. De Raad heeft *supra* evenwel al aangestipt dat de gemachtigde de problemen die zich voordoen in Italië in de motivering van de beslissing niet uit de weg

is gegaan maar een genuanceerd beeld heeft gegeven van de problematiek. Na zorgvuldig afwegen van alle elementen erkent de gemachtigde wel dat er problemen zijn, maar niet in die mate dat echt van systeemfouten sprake is die een toepassing van artikel 3, punt 2, 2^e lid van de Dublin III-verordening tot gevolg hebben. Dit is geenszins een eenzijdig standpunt. De gemachtigde krijgt immers steun van het EHRM zelf.

Het EHRM heeft verschillende malen bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). De gemachtigde heeft dan ook terecht naar verschillende van deze arresten verwezen. De gemachtigde heeft ook oog gehad voor het arrest Tarakhel en merkt terecht op dat dit arrest ook heeft gesteld dat de situatie in Italië tekortkomingen kent, maar de situatie niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep van asielzoekers zoals dat het geval was in de zaak MSS t. België en Griekenland. Het arrest leert wel dat in geval er sprake is van een extra kwetsbaarheid zoals voor gezinnen met kinderen of voor personen met een specifieke opvangnood wel garanties vereist zijn teneinde een schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM te voorkomen. Verzoeker heeft echter geen extra kwetsbaar profiel, naast het feit een asielzoeker te zijn. Hij heeft geen gezinsleden in België en heeft ook verder geen enkele specifieke persoonlijke behoefte aangehaald in het verzoekschrift. Hij verklaarde in het Dublingehoor wel in Soedan koortsaanvallen gehad te hebben maar deze zijn opgehouden sinds hij zijn herkomstland verliet. Nu er geen extra kwetsbaarheid blijkt op grond van persoonlijke motieven, diende de gemachtigde dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet in bijkomende garanties te voorzien voorafgaandelijk aan de overdracht. Bijgevolg ligt het standpunt van de gemachtigde in de lijn van het standpunt van het EHRM.

Verzoeker verklaarde in het Dublingehoor wel dat de politie hem had beloofd dat hij eten en onderdak zou krijgen, maar dat hij uiteindelijk enkel schoenen, kleding en een appel kreeg maar geen slaappleats. Ook in het verzoekschrift komt hij terug op zijn schrijnende situatie in Italië met overnachtingen op straat en in het station. De gemachtigde heeft dienaangaande echter terecht gewezen op het feit dat verzoeker geen beschermingsverzoek heeft ingediend in Italië, zoals blijkt uit de Eurodac-hit op grond van illegale grensoverschrijding. Om die reden viel verzoeker niet onder de bescherming van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Dit is bijgevolg geen reden om in geval van overdracht te vrezen in dezelfde situatie terecht te komen nu verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend waarvoor Italië verantwoordelijk is en hij dus als asielzoeker moet worden beschouwd. Niets staat verzoeker in de weg om bij aankomst in Italië zich uitdrukkelijk bij de politie of bij de NGO's kenbaar te maken als verzoeker van internationale bescherming.

De Raad meent dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De motivering in rechte en in feite is evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, er is geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief en de beslissing is op een zorgvuldige wijze voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES